

Fröet
Av: Hans Olsson

En rysning for genom hennes kropp när hon höll upp spegeln mot taket och såg ljuset reflekteras mot den släta ytan. Hon hade hela sitt liv samlat på speglar, såsom andra samlade på frimärken och den här var perfekt. Hon visste inte exakt hur gammal den var men hon visste att den lilla spegeln med sin utsirade träram och tjocka fot av ek var värd betydligt mer än vad som stod på prislappen. Den var inte större än att hon kunde hålla den upprätt i ena handflatan, men den kändes precis rätt. När hon lämnade den lilla loppmarknaden hade hon lyckats pruta ned priset ytterligare och hon strålade av glädje över sitt fynd.

När hon till slut kom hem till sin lägenhet satte hon spegeln på skänken bredvid ytterdörren och vände sig hastigt om för att stänga igen dörren. Innan hon hann märka det hade hon petat till spegeln med armbågen när hon vände sig om och hon såg i ögonvrån att den vickade till innan den föll ned mot golvet.

Instinktivt knep hon ihop ögonen i väntan på det fasanfulla ljudet av krossat glas mot det hårda golvet. Istället hördes bara en dov duns när spegeln slog i golvet. Hon märkte att hon höll andan men nu pustade hon ut av lättnad och böjde sig ned för att ta upp spegeln. Det var ett mirakel att den inte hade gått sönder, om den gjort det skulle hon aldrig kunnat förlåta sig själv.

När hon skulle plocka upp spegeln såg hon till sin besvikelse att den tjocka foten hade spruckit. Hon böjde sig ned men stelnade till mitt i rörelsen. Det låg något inbäddat i foten som nu hade ramlat ut halvvägs.

Hon plockade upp spegeln och vred försiktigt loss den lösa träbiten för att se vad som fanns där inne. Ut ramlade en liten bok som inte såg ut som mer än en almanacka. Nyfiket lät hon fingrarna glida över omslaget och hon insåg att det var skinn. Med stigande upphetsning slog hon upp den lilla boken och såg att sidorna var gulbleka av ålder. Den måste vara mycket äldre än hon först trott och nu var hon så nyfiken att hon knappt kunde stå still.

Hon tog med sig boken till vardagsrummet och när hon gick kände hon att något skramlade i den. Förbryllat öppnade hon boken och bläddrade snabbt igenom den. Ungefär en fjärdedel av sidorna i slutet av boken var tomma och det var ett litet hål utskuret i mitten av dem.

Hon stirrade fascinerat på de två små sakerna som låg där. Det såg ut som små grå taggiga vattendroppar, ungefär som kastanjer fast mindre. Hon försökte försiktigt skaka ut dem men bara en ramlade ur, den andra satt fastkilad i bokens pärm. Den taggiga lilla saken var tung, mycket tyngre än en så liten sak borde vara.

Med andan i halsen satte hon sig i soffan och började med darrande händer läsa i boken. Det var något som inte stämde, något hon inte kunde sätta fingret på och hon var fast besluten att ta reda på vad det var.

Boken var skriven på gammalsvenska och när hon ögnade igenom den första sidan vidgades hennes ögon. Hon kunde inte tro det hon läste. Det kunde helt enkelt inte vara sant. Utan att märka att timmarna rann iväg hade hon snart läst igenom hela boken och först då tittade hon upp med tom blick. Det kunde inte vara sant.

Hon kände den taggiga sakens tyngd i handen och hon insåg att hon hela tiden hållit den i ett så hårt grepp så att taggarna nu skar in i hennes handflata. Tänk om det ändå var sant? Hon var tvungen att följa bokens instruktioner för att få reda på sanningen.

Nästa dag hade hon skaffat allt det som behövdes enligt instruktionerna och hon satte genast igång. Efter två timmars noggrant arbete sträckte hon på sig med händerna på korsryggen och tittade fascinerat på blomkrukan som stod på mitt på bordet.

Enligt boken var de taggiga små sakerna frön och nu återstod det bara att vänta och se om resten var sant. Fröet hon planterat växte fort och redan nästa dag kunde hon se en liten växt spira i krukans. Hon var helt upprymd och nästan i extas när hon betraktade den grå blomman.

Dagen efter slutade blomman växa och nu kunde hon se hur vacker den var. Skräckinjagande, men ändå vacker. Runt stjälken slingrade sig ett enda kronblad med vassa taggar spretandes utåt. Blomman såg nu ut som en stor upp- och nedvänd vattendroppe, men den här var grå- och rödspräcklig till skillnad från en vattendroppes klara färg.

Hon hade svårt att stå still av spänning men till slut hände äntligen det hon väntat på. Blomman öppnade sig långsamt, likt en fjäril som för första gången slår upp sina vingar. Hon höll andan när hon kikade ned i dess inre.

Varelsen som låg där inne kastade genast en intelligent och vaksam blick på henne med sina gröna ögon. Det kunde inte vara sant! Försiktigt tog hon upp det lilla djuret som inte var större än en mus och höll det i sina kupade händer. Nu förstod hon äntligen att det var sant.

Boken beskrev hur en trollkarl för fyra tusen år sedan hade lyckats rädda de sista äggen undan katastrofen och med hjälp av magi hade han lyckats förvandla dem till de två frön hon hade hittat. Med bultande hjärta satte hon sig försiktigt ned i soffan med det lilla djuret i händerna. Det slog henne att hon inte köpt något att äta åt det lilla livet.

När hon tre dagar senare klev över tröskeln till lägenheten bultade hennes hjärta av upphetsning. Hon visste att varelsen fanns någonstans i lägenheten men hon visste inte var. Den var nu stor som en schäfer och hon blev lika överraskad varje gång över hur tyst den kunde smyga. Hon drog igen ytterdörren och grävde genast fram ett stort köttstycke ur matkassen. Hon lade den råa köttbiten på golvet och smög sedan in i vardagsrummet för att vänta. Det dröjde inte länge innan hon hörde honom äta.

Hon hade så fort hon fått syn på den älskat den som sitt eget barn och när hon nu tittade på när han satte sina sylvassa tänder i steken hon köpt fylldes hennes hjärta med stolthet. Draken skakade på det trekantiga huvudet och bredde ut sina vingar så att de sträckte över hela hallen när den åt. När han var klar höjde han på huvudet och tittade uppfördrande på henne. Hon skrattade förtjust och klappade i händerna. Han var visst fortfarande hungrig.

När hon vänligt föste honom åt sidan för att gräva fram ytterligare en köttbit ur matkassen kände hon hur hon plötsligt tappade balansen. Hon famlade förvånad i luften efter något att ta stöd mot medan en plötslig smärta sköt upp i hennes kropp. Hon föll ihop i en hög på golvet och stirrade med stora oförstående ögon på sitt ben. Det fanns inget under knäet.

Hon kände paniken välla upp i vågor när draken långsamt gick upp i höjd med hennes huvud. De gröna intelligenta ögonen var kalla och den taggiga svansen vispade stridslust fram och tillbaks när han slöt sina käftar om hennes hals.

Skräckslaget insåg hon plötsligt att hon inte följt alla instruktioner och hon viftade matt med händerna i luften. *Om du inte visar draken vem som är hans herre kommer han vända sig mot dig.* Det sista hon hörde innan det svartnade för ögonen var ett ben som knäcktes mellan hans käkar och det krasande ljudet när han började tugga på henne.